

Kristina Ohlsson

Alertă de furtună

Traducere din limba suedeză de
Cristina Ekholm

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Luciana Crăciun

Design copertă: Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OHLSSON, KRISTINA

Alertă de furtună / Kristina Ohlsson ; trad. din lb. suedeză de Cristina
Ekholm. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2783-2

I. Ekholm, Cristina (trad.)

821.113.6

Titlul original: *STORMVAKT*

Autor: Kristina Ohlsson

Copyright © Kristina Ohlsson 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2025

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2783-2

Nu mai fusese o vară atât de friguroasă de câteva decenii. Până și cei mai în vârstă dintre pescari se mirau. Se spunea că vântul era mai puternic decât de obicei și că era de fapt vestitorul unei nenorociri. Odată cu furtunile, haosul și dezordinea vor pune stăpânire pe cele mai fragile perle de pe coasta de vest.

Cei mai mulți nu erau de acord cu acest tip de profeție. Vântul era, până la urmă, vânt, și uneori se nimerea să fie mai puternic. Niciun om cu picioarele pe pământ nu credea că va aduce cu el vreo nenorocire.

Dar vara fusese plină de evenimente. Încă din luna mai, oamenii deveniseră conștienți că va avea loc o schimbare. Ca de obicei, nu fuseseră avertizați. Într-o bună zi, fuseseră puși în fața faptului împlinit: singura firmă de pompe funebre din Kungshamn urma să fie vândută. Ceea ce, în sine, nu ar fi atras o atenție deosebită, dacă nu ar fi fost vorba de un mic detaliu:

Patronului, un bărbat de aproape 70 de ani, îi fuseseră luate toate economiile de către o tânără doamnă.

Prin urmare, acum vindea proprietatea în care firma își avea sediul și se muta din oraș. Rușinea era prea mare, bârfa mult prea copleșitoare, iar datoriile depășeau valoarea bunurilor sale.

Kungshamn nu este un loc unde se întâmplă prea multe. Prin urmare, povestea de la firma de pompe funebre s-a răspândit cu viteza unui incendiu de pădure. Și când a început să circule vorba, păreri și bârfele au luat amploare. Oare cât va dura până când firma de pompe funebre va avea un nou proprietar? Vitrinele rămăseseră goale și afișul agentului imobiliar, care anunța vânzarea, începuse să pară vechi. Cu siguranță părise învechit deja din prima săptămână, dar fiindcă locul a rămas neatins aproape două luni, oamenii au început să se întrebe dacă se întâmplase ceva cu agentul imobiliar.

Cu toate acestea, acel zvon nu a avut timp să-și ia avânt, pentru că, dintr-odată, toți cei care doreau și știau să citească au putut să observe în ziarul local *Bohusläningen* că în sfârșit firma de pompe funebre fusese vândută. Noul proprietar, un bărbat din Stockholm, urma să înceapă treaba la începutul lui septembrie.

Oamenii se uitau unul la altul cu înțeleș. Se întrebau ce fel de om era bărbatul acela din Stockholm. Ce aducea un om din capitala regală pe coasta de vest a Suediei? Poate îl lega ceva de Kungshamn?

Săptămânile au trecut una după alta și a venit jumătatea lunii august. Perioada concediilor se terminase. Turiiștii își făcuseră bagajele și plecaseră acasă, la fel ca proprietarii caselor de vacanță. Cam tot atunci, a început din nou să se vorbească despre străinul din Stockholm. Pentru că acum un alt zvon a ajuns la locuitorii din Kungshamn.

Bărbatul care cumpărase firma de pompe funebre nu era un antreprenor în adevăratul sens al cuvântului.

Se spunea că intenționa să ducă afacerea într-o cu totul altă direcție.

Nu știa nimeni exact ce însemna acest lucru; cineva sugerase că poate se gândește să înființeze un bordel. Nu a fost nevoie de mai mult pentru ca bârfele să continue.

Și a devenit și mai rău când s-a aflat unde va locui noul proprietar.

El nu alesese să stea la Kungshamn, ci la Hovenäset — vechiul sat de pescari care se afla la o distanță de trei kilometri. Poate că nu ar fi fost deloc ciudat, dacă nu ar fi ales o anumită adresă. Nou-venitul din Stockholm urma să se stabilească în vechea casă a lui Jansson. Cel puțin așa pretindea cuplul Jansson, prin urmare era mai mult ca sigur adevărat.

Casa lui Jansson nu mai avusese un chirieș permanent de aproape 30 de ani, din motive întemeiate. Așa se spunea. Că existau *motive întemeiate* pentru ca nimeni să nu vrea să locuiască permanent acolo. Motive care îi erau probabil necunoscute orășeanului din Stockholm. Dacă le cunoștea, sigur era ceva în neregulă cu el. Nicio persoană care știa ce se întâmplase acolo nu-și putea dori să locuiască în acea casă.

Nimeni.

Nici măcar domnul și doamna Jansson, proprietarii, nu locuiau acolo. Se mulțumeau să o închirieze pe timpul verii, dar altfel era goală.

Apoi a început școala.

Singurul lucru amintind de vară era vântul. Cel despre care se spunea că este un vestitor al schimbării și al

Kristina Ohlsson

întunericului. Și, încet, fără ca nimeni să poată explica de ce, îngrijorarea s-a răspândit.

Ceva îngrozitor avea să se întâmple.

Și nu puteau decât să aștepte.

25 august

Numai eu știu că totul s-a terminat

Începuse furtuna. Agnes Eriksson a auzit vântul urlând și s-a gândit: tot răul spre bine. Vremea rea îi oferea o scuză ca să plece de acasă. L-a strigat pe Fredrik și i-a spus că iese la plimbare, dar că nu stă mult. Că vrea să coboare până la debarcader, să verifice dacă barca e ancorată cum trebuie.

Era în jur de ora 18:00 și ploaia abundantă dădea impresia că va veni sfârșitul lumii. Putea ea singură să-l provoace. Totul se terminase. Se prefigura ceva nou. Totuși nu pricepea cum o să fie.

Agnes a încălțat o pereche de cizme de cauciuc verzi până la genunchi și s-a îmbrăcat cu o pelerină de ploaie roșie. S-a încheiat cu grijă la nasturi. Ura ploaia. Ura vântul. Și avea de-a face din plin cu amândouă pe coasta de vest.

Dacă ar avea de ales, noua ei viață ar fi mai însorită și mai puțin furtunoasă.

Fredrik a apărut în hol.

— Vrei să vin cu tine?

Ea a clătinat din cap.

— Nu, mă duc singură. Nu are rost să ne udăm amândoi.

Încerca să-și păstreze calmul. Ultimul lucru pe care și-l dorea era compania lui.

— Am scos carnea din frigider, a spus Fredrik. Voiam să facem grătar, dar cred că mai bine o bag la cuptor și o mâncăm cu cartofi fierți și sos rece. Încropesc eu ceva.

Agnes a dat din cap și a pus mâna pe clanța ușii.

— Perfect! Mâncăm când mă întorc acasă.

Fredrik se afla în altă etapă a vieții decât ea. El încă se regăsea în viața lor de zi cu zi. Asta însemna că ea preda la școală și că el lua proiecte de construcție la Smögen. O viață la fel de precisă ca un ceas.

Doar eu știu că totul s-a terminat, își zicea Agnes.

S-a uitat la Fredrik.

— Mă întorc imediat.

Tânjea să plece departe. Tânjea după tot ce nu promisese, dar de care avea atâta nevoie.

Făcuse nenumărate greșeli groaznice. Nu exista nicio scuză pentru ce făcuse, pentru ce se întâmplase din vina ei. Și era conștientă că trebuie să plătească pentru păcatele ei. În această conștientizare exista și o oarecare ușurare. Exista o ieșire. Era singul lucru care îi dădea putere.

Vântul dărâma ușa când a deschis-o. Ploaia biciuia pământul. Vântul rece a dat buzna în hol și ea a ieșit în grabă. Dar a intrat imediat înapoi.

Fredrik nici nu avusese timp să se îndepărteze.

— Ai uitat ceva?

Ea a clătinat din cap.

— Bicicleta lui Isak este pe alee. Îi spui tu să o bage în garaj?

Cicălirea constantă a fiului. Bicicleta care nu fusese reparată și rămasese afară, nefolosită.

Isak nu va învăța niciodată să termine ceea ce a început, să-și asume responsabilități!

— Bineînțeles, a răspuns Fredrik. Îi spun imediat.

Agnes a pornit din nou prin furtună. Și-a pus gluga pelerinei de ploaie pe cap și a pășit energic pe trotuar. Portul era atât de aproape și totuși părea departe. Nu se va mai duce niciodată acolo, să-și ostoiască dorul atât de rușinos încât nici nu-i putea da un nume.

Ploaia se așeza ca o peliculă de gheață pe fața ei.

Nu poate să deschidă umbrela. Vântul ar rupe-o în două secunde.

Agnes a băgat mâna înghețată în buzunar și a găsit telefonul. În celălalt buzunar al pelerinei avea un cuțit. Spera că nu va trebui să-l folosească.

Bărcile se clătinau tulburător. Atât cele din partea interioară, cât și cele din partea exterioară a portului. Barca lui Agnes și Fredrik se afla în partea exterioară, dar ea nu se ducea acolo. S-a oprit, în schimb, lângă magaziile roșii care erau chiar lângă plajă. Se bucuraseră mult când, în cele din urmă, ea și Fredrik făcuseră rost de magazie. Era aproape atât de plajă, cât și de debarcader. Dar Agnes nu se ducea nici spre magazia familiei.

Debarcaderul era alunecos din cauza ploii. Vara părea să fie deja departe. Bărcile se legănau și păreau să tânjească după un loc departe de furtună și de ploaie.

Ca mine, s-a gândit Agnes.

O lumină slabă strălucea în fereastra celei mai îndepărtate magazii. Într-acolo se îndrepta. Ușa a scârțâit atunci când a deschis-o și s-a uitat înăuntru.

O umbră.

În curând, și-a zis Agnes. În curând, totul se va termina.

Dar nu părea prea convinsă. Dacă chiar ar fi crezut că e așa, nu ar fi fost atât de speriată.

Inima a început să-i bată și mai tare.

Cel mai important lucru în acest moment era garanția tăcerii, conta doar ca această fărădelege a ei să nu iasă la iveală.

A intrat în magazie și a închis ușa în urma ei.

Acum ori niciodată!

Chiar înainte de miezul nopții, August a coborât din autobuz lângă podul Hovenäsbron.

Întinericul era la fel de dens ca în preajma Crăciunului, dar vremea era oarecum mai blândă. Mai blândă, dar era totuși frig. Vântul îi sfâșia haina, iar pământul era ud. Plouase îngrozitor de mult în timpul călătoriei lui.

August a inspirat aerul rece. În sfârșit ajunsese. Luase ultimul autobuz din Göteborg, la 21:30, și apoi schimbuse în Uddevalla. A observat că autobuzul sosise mai devreme decât era precizat în orar. A presupus că se întâmpla des într-un astfel de loc, în care locuiau atât de puțini oameni. Era surprinzător dacă urca mai mult de un pasager la fiecare a treia oprire.

Șoferul a așteptat răbdător ca August să își scoată valizele din portbagajul autobuzului. Le-a numărat. Erau trei. A închis portbagajul și autobuzul a dispărut în josul străzii.

August s-a uitat în jur. Nori grei se înghesuiau pe cerul nopții.

Era exact așa cum îi spusese mama lui.

La Hovenäset bătea vântul și ploua încontinuu. Ea nu prinsese niciodată vreme frumoasă, deși petrecuse în fiecare vară câteva săptămâni acolo. Bunicii din partea tatălui lui August îi convinseseră pe părinții lui să se ducă în acel loc. Avuseseră o casă de vară acolo și susținuseră până în ziua în care închiseseră ochii că, deși vremea poate să fie puțin capricioasă, de obicei e minunată. Doar August și părinții lui avuseseră ghinion când veniseră în vizită.

De fiecare dată.

August a pus bagajele jos și a trecut pe partea cealaltă a podului. În depărtare, putea distinge umbrele și contururile unei așezări mici, dar întunericul era prea dens ca să poată vedea exact. Nu conta, pentru că August știa oricum ce-l așteaptă. Sute de case albe din lemn, niște magazine roșii și stânci uluitoare de înalte, care se ridicau în spatele micilor cartiere.

Era un loc minunat.

Mama lui ar fi fost surprinsă dacă l-ar fi văzut acum. Cu brațele puternice sprijinite de balustrada podului, privind peste apă locul unde o să locuiască de acum înainte. Ar fi fost și mai surprinsă dacă ar fi știut la ce se gândește.

Că se întorcea cumva acasă.

În ciuda faptului că petrecuse doar câteva veri în copilărie la Hovenäset și că nu mai fusese acolo de aproape 35 de ani. Bunicii din partea tatălui vânduseră casa când el avea zece ani și, chiar dacă visase să se întoarcă, nu mai ajunsese niciodată acolo.

August nu își propusese să se mute pe coasta de vest. Doar căutase o casă de vacanță, de preferat una care trebuia renovată. Nu avusese de gând să facă o schimbare mai mare. Până când a găsit anunțul cu vechea firmă de

pompe funebre din Kungshamn, care era de vânzare. August și-a amintit cum se așezase la calculator și se uitase la pozele din anunț, cum simțise un val de fericire străbătându-i corpul.

Acesta era ocazia pe care o așteptase.

Aceasta o să fie noua lui viață.

Bineînțeles că ceruse să vadă casa și să o examineze — nu era chiar atât de dornic de schimbare încât să devină naiv — dar, după ce s-a rezolvat, n-a mai fost nimic care să-l rețină. Nu-l interesa să aibă o firmă de pompe funebre, avea alte planuri. Semnase contractul în urmă cu patru săptămâni. Nu considerase că are nevoie de mai mult timp pentru a-și încheia socotelile la Stockholm.

S-a auzit un claxon.

S-a întors.

Un Saab cenușiu se oprise pe marginea drumului, lângă bagajele lui.

Bărbatul care stătea pe scaunul din față, lângă o femeie, a lăsat geamul în jos.

— August? a întrebat bărbatul.

— Da, a venit răspunsul.

Femeia a părut ușurată.

— Nu eram siguri. Din cauza numelui de familie. Nu credeam...

Bărbatul și-a dres glasul.

— Nu credeam că poate să te cheme Strindberg¹. Cel puțin nu dacă prenumele este August.

— Așa o fi. Voi sunteți Esmeralda și Sven Jansson?

---

1 August Strindberg (1849–1912), scriitor suedez. Aici, doar coincidență de nume (*N.t.*).

Bărbatul și femeia au confirmat dând din cap. Au coborât din mașină, l-au salutat și au dat mâna. De la ei închiria casa în care urma să locuiască anul următor.

— Mulțumesc că ați venit să mă luați.

— Cu mare plăcere, a spus Esmeralda. Nu e departe, dar asta nu contează când ai atât de multe lucruri de cărat.

Sven a pus bagajele lui August în portbagajul mașinii.

— Nu sunt multe, a constatat el. Mie mi se par puține.

— Restul lucrurilor ajung în câteva zile. Am angajat o firmă de mutări.

— Doar ne-a spus asta în scrisoarea pe care ne-a trimis-o, i-a amintit Esmeralda.

— Ce scrisoare? s-a mirat Sven.

— Mă refer la e-mail.

Ea s-a întors către August:

— Știi că locuința este parțial mobilată. Cred te vei descurca până ajung lucrurile tale.

Sven a închis portbagajul.

În momentul acela au trecut pe lângă ei două mașini de poliție. Luminile albastre licăreau, dar sirenele nu erau pornite. August le-a privit.

— O femeie a fost dată dispărută, i-a explicat Esmeralda. S-a întâmplat acum câteva ore.

— Cu siguranță o vor găsi în curând, a adăugat Sven. Să mergem!